

Sygn. akt I C 1120/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W. I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Julita Wyrębiak - Romero

Protokolant: Kamil Miklaszewski

po rozpoznaniu w dniu 02 grudnia 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) SA w W.

przeciwko A. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. B. na rzecz powoda (...) SA w W. kwotę 1.229,06 zł (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia dziewięć złotych sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 lutego 2015 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego A. B. na rzecz powoda (...) SA w W. kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1120/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 lutego 2015 roku powód (...) S. A. w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanego A. B. kwoty 1.229,06 złotych wraz z odsetkami od tej kwoty od dnia 11 lutego 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego (pозew, k. 1).

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 24 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie zasądził od pozwanego na rzecz powoda, zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty, k. 9).

W dniu 12 marca 2015 roku, w przepisany terminie, pozwany wniósł sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania (sprzeciw, k. 13).

Stanowiska stron nie zmieniły się do momentu zamknięcia rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 marca 2012 roku pozwany A. B. zawarł z powodem (...) S. A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych pod numerem (...). Na mocy tej umowy powód miał świadczyć pozwanemu usługi, jak również pozwany nabył na własność urządzenie telekomunikacyjne na raty, zobowiązując się do ich spłaty (umowa, k. 34).

Pozwany zaprzestał spłaty rat zgodnie z harmonogramem spłaty.

W dniu 14 kwietnia 2014 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty, w związku z nie odnotowaniem wpłaty rat za zakupione urządzenie w kwocie 871,68 złotych (wezwanie do zapłaty, k. 44).

Do zapłaty przez pozwanego pozostały kwoty:

- 31,70 zł tytułem spłaty raty oznaczonej w harmonogramie z terminem płatności do 04 sierpnia 2013 roku;
- po 105 zł tytułem spłaty rat oznaczonych w harmonogramie z terminami płatności do 04 września 2013 roku, 05 października 2013 roku, 04 listopada 2013 roku, 05 grudnia 2013 roku, 04 stycznia 2014 roku, 04 lutego 2014 roku, 07 marca 2014 roku, 04 kwietnia 2014 roku;
- 210 zł tytułem spłaty raty oznaczonej w harmonogramie z terminem płatności do 21 kwietnia 2014 roku.

Powód i pozwany prowadzili od marca 2013 roku do lutego 2015 roku obszerną korespondencję mailową i telefoniczną. W korespondencji pozwany zarzucał błędne działanie infolinii, niestabilne działanie sprzętu, w szczególności w zakresie zasięgu sieci i nieprawidłowości w rozliczeniach faktur (korespondencja, k. 49 – 88).

Do chwili obecnej sprzęt nie został przez pozwanego zwrócony i znajduje się w jego posiadaniu, zaś cena za jego nabycie nie została uiszczona.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty, którą pozwany zalegał z tytułu zakupu urządzenia telekomunikacyjnego na raty. Pozwany natomiast zaprzestał opłacania rat w związku z rzekomymi nieprawidłowościami w działaniu sieci.

Fakt zawarcia umowy zakupu ratalnego sprzętu nie był przedmiotem sporu między stronami. Jak wynika z zawartej między stronami umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 17 marca 2012 roku pozwany zobowiązał się do zapłaty określonej w umowie kwoty tytułem rat za sprzęt. Jednakże w pewnym momencie pozwany zaprzestał płatności.

Należy zważyć, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232, art. 3 kpc, art. 6 kc). Art. 6 kc określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7 poz. 76). W myśl zatem ogólnych zasad na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia i jego wysokości, czemu też powód podolał.

Powód przedstawił umowę wraz z harmonogramem spłat, z którego jasno wynikało istnienie zobowiązania. Pozwany nie zaprzeczał zarówno faktu zawarcia umowy, ani tego, iż zaprzestał opłacania rat za zakupiony sprzęt telekomunikacyjny.

Podnosił on w toku postępowania zarzuty, jakoby usługa telekomunikacyjna była przez powoda wykonywana nieprawidłowo. Jednakże, niniejsza sprawa nie dotyczyła prawidłowości świadczenia usług telekomunikacyjnych, a zapłaty za nabyty przez pozwanego sprzęt, który nota bene dalej znajduje się w jego posiadaniu i z którego – jak pozwany sam przyznał podczas przesłuchania w charakterze strony (protokół z rozprawy z dnia 02 grudnia 2015

roku, k. 125) – dalej korzysta. Oczywistym jest więc, że pozwany miał obowiązek uiszczenia ceny za nabyty sprzęt, zgodnie z podpisaną przez niego umową, a więc ratałnie. Pozwany nie wypowiedział umowy, wbrew jego twierdzeniom zawartym w pismach procesowych, ani nie dokonał żadnych czynności związanych ze sprzętem, mogącym go zwalniać z obowiązku zapłaty za niego. Trzeba jeszcze raz podkreślić, że pozwany sprzętu nawet nie zwrócił usługodawcy – powodowi, co mogłoby być w konkretnych okolicznościach uznane za wypowiedzenie umowy sprzedaży sprzętu.

Nietrafiony jest także argument pozwanego, iż przedstawiona przez powoda korespondencja jest niepełna i winien on przedstawić całą korespondencję między stronami. Jak już wspomniano inicjatywa dowodowa należy do stron, ale nie powinna ona odbiegać zarówno od zasady ciężaru dowodu jak i pewnej racjonalności. Niewątpliwie, jeżeli pozwany twierdził w toku postępowania, że jakiś dowód jest niepełny, czy niewłaściwy, to jeżeli był on w jego posiadaniu (a korespondencja niewątpliwie do tego rodzaju należy), winien on sam przedstawić brakującą jego zdaniem część.

Mimo tego, należało uznać, że przedstawiony dowód w postaci korespondencji między stronami w zasadniczym zakresie (szczególnie jeśli chodzi o obszerny wywód pozwanego) okazał się nieprzydatny dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Sąd bowiem interesowały takie kwestie jak okoliczność, czy do zawarcia umowy doszło, jakie były jej warunki, czy strony wywiązywały się z zawartej umowy oraz czy nie doszło do unieczestwienia tej umowy np. poprzez wypowiedzenie przez jedną ze stron. Należało zatem zbadać czy zostały zachowane essentialia negotii umowy sprzedaży, bowiem o taką umowę w niniejszej sprawie chodziło. Zgodnie zaś z art. 535 § 1 kc, przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Wynik tej oceny jest pozytywny.

Poza zakresem badań Sądu były kwestie dotyczące prawidłowego wykonywania przez powoda usługi telekomunikacyjnej, konstytucyjności elektronicznego postępowania upominawczego, czy kwestia oskarżeń i inwektyw rzucanych przez pozwanego przeciwko powodowi i jego pracownikom.

W niniejszej sprawie okazało się, że pozwany po prostu nie zapłacił rat za nabyty sprzęt, którego prawidłowego działania nie kwestionował i w którego jest posiadaniu do dziś. W ocenie Sądu nie można, tak jak to robił pozwany, otrzymać sprzęt i nie zapłacić za niego, zasłaniając się przesłankami, które z jego zakupem nie mają nic wspólnego.

Wobec powyższego powództwo okazało się zasadne, a na pozwanym dalej spoczywa obowiązek zapłaty pełnej ceny za nabyty przez niego sprzęt, bez względu na jakość działania usługi (za tę bowiem płaci on abonament), jakość obsługi klienta u powoda, czy konstytucyjność elektronicznego postępowania upominawczego (w tej kwestii służą inne środki). Ponadto, ponieważ pozwany spóźnił się z zapłatą rat, powodowi przysługują także odsetki za zwłokę, zgodnie z art. 481 § 1 kc. Na zasądzoną kwotę zatem składają się: 1050 złotych tytułem rat za sprzęt, 179,06 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek od tych rat. Powodowi przysługują także odsetki od chwili wniesienia pozwu, o których Sąd także orzekł w sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Powód wygrał proces w całości, stąd pozwany winien ponieść jego koszty. Na koszty procesu poniesione przez powoda składały się: opłata od pozwu w wysokości 30 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180 złotych (na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu – Dz. U. z 2013 r., poz. 490 j.t.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przywołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.